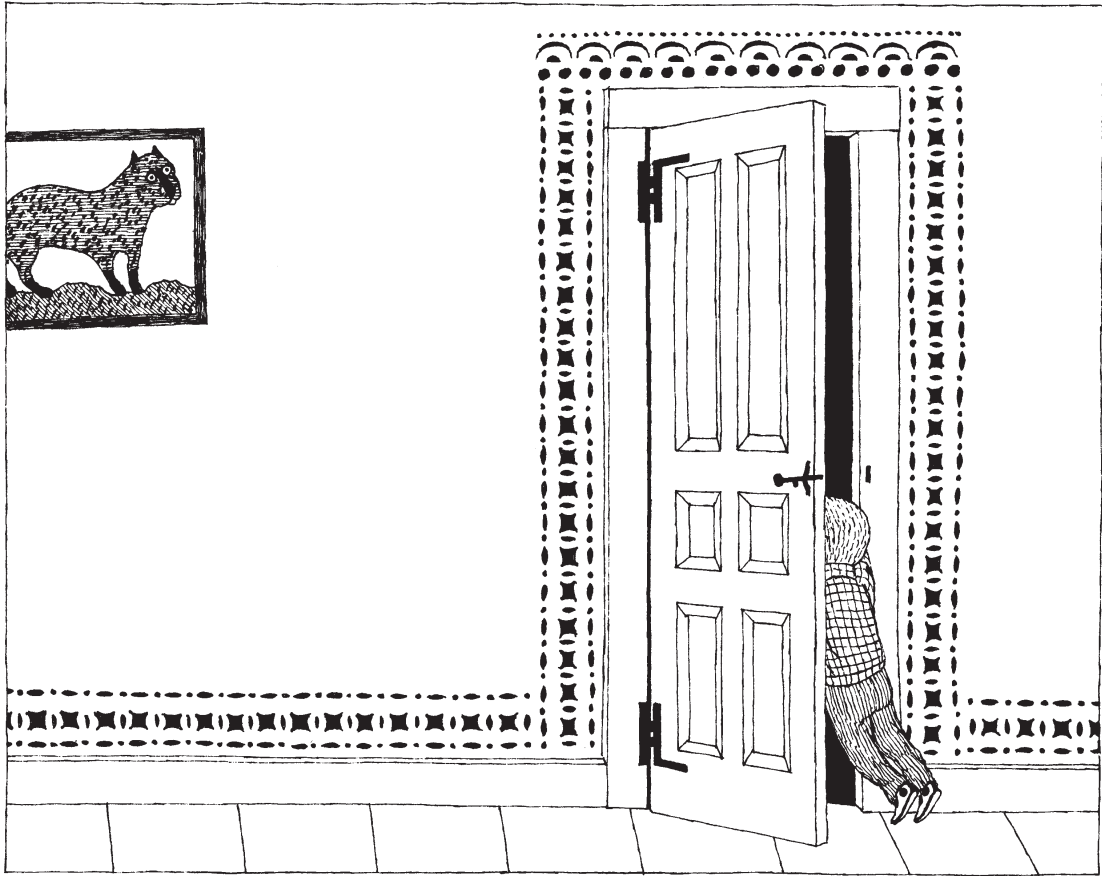

S Trivojem se dělo něco moc a moc zvláštního.

Ze všeho nejdřív si všiml, že nedosáhne v šatně na polici, kam přece předtím vždycky dosáhl. Schovával si tam totiž čokolády a žvýkačky.

Pak si všiml, že mu začíná být velké oblečení.

„Mami, mně se nějak vytáhly kalhoty nebo co,“ postěžoval si Trivoj mamince. „Každou chvíli si je přišlápnu.“

„To je mi tě líto, chlapče,“ opáčila matka a dál se dívala do trouby. „Doufám, že se mi ten koláč nezdrčne,“ dodala.

„A rukávy mám o dost delší než ruce,“ vykládal Trivoj. „Takže se mi nejspíš vytáhla i košile.“

„Tak se na to podívej,“ řekla mu na to matka. „Já prostě nechápu, proč mi ten koláč nevyskočil, jak má. Paní Abernáglová ho má vždycky takový pěkný. Jí vždycky vyskočí.“

Trivoj se dal na odchod z kuchyně. Zakopl přitom o kalhoty, jejichž nohavice skutečně jako by rostly a rostly.

